

Αριθμός 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Έν Αθήναις τῆ 20 Δεκεμβρίου 189.

Ἡ ἀνύψωσις τῆς Κρητικῆς σημαίας εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Διοικητηρίου. (Σκίτσον τοῦ εἰς Κρήτην ἀποσταλμένου μας κ. Δ. Γαλιάνη).

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Συνέχεια)

Εκάπνιζον ήσυχως ότε ήσθάνθη αιφνης τό χέρι του άνθυπολοχαγού, όστις είχε ξεπλωθή πλάι μου, νά σφίγγη τόν ώμó μου.

Ημιανηγέθην άμέσως επί του άγχώνóς μου και τόν είδα νά με παρατηρή άτενωός, τόν δείκτην του φέρον επί των χειλών του.

— Σούς... μου έκαιμε.

— Τί θέλεις; του έψιθύρισα...

— Έχεις ύπνο; μου είπεν.

— Όχι.

Είμαι μεσάνυχτα, στίς τρεις θά κτυπήση διάνα, δέν θά μωροέσω νά κλείσω δ'ω πέρα μάτι, άν θέλεις με συντροφεύεις.

— Πού; ήρώτησα έκπληκτός.

— Έλα μαζί μου, προσέθεσε.

Όπλίσθη, με συνθεούλευσε νά κάμω και εγώ τό ίδιο και εξήλθον άργοδατούντες τής σκηνής.

Η νύχτα ήταν κατασκότεινη, έλαφρά δροσιά έφυσούσε από τά βουνά και τά φύλλα πέντε έξ λευκών που ήσαν κάτωθι του μικρού λοφίσκου μουρούριζαν ήσυχα.

Άπεμακρύνθημεν λίγα βήματα τής σκηνής και όλίγον κατ'όλίγον ήρχισαν οι όφθαλμοί μας νά συνειθίσουν τήν άστροφεγγιά.

— Πού θά πάμε; τόν ήρώτησα.

— Στούς καταυλισμούς τής πυροβολαρχίας, μου άπάντησε ξηρά, έλα προσέθεσε, πρέπει νά μάθης αύτήν τήν ιστορία.

Κατήλθον με πρός τούς Μύλους, διήλθον εκ μικρού ρυακίου που έκείαρυζε ήσυχα στό σκοτάδι, και έφθάσαμε στόν καταυλισμό τής πυροβολαρχίας διήλθον από τούς σκοπούς και έξαπλωθήκαμε πλάι σένα μικρό όρεινό κανόνι.

Άκούμθησα τίς πλάτες μου στόν κελίβαντα του κανονίου, που βουβό κι' αυτό σεπασμένο με τό μαύρο μουσαμά του είχε στρέψει τό στόμιον πρός τό πεδίον τής μάχης, σάν νά έχασκε πρός τόν κάμπο.

* * *

Άναψα ένα τσιγάρο και περιέμενα.

Ο άνθυπολοχαγός τυλιγμένος στό μακνών του έκάθισε και αύτός σιαά μου.

— Έδώ είμεθα μόνοι, μου έψιθύρισε, δέν θά διακόψη ούδέεις.

— Λέγε, του είπα και γ'ω σιγά, σάκούω.

Άρχισε όμως νά με προκαταλαμβάνη ένα είδος άόριστου άνησυχίας, τό περιβάλλον ήρχισε νά με έπηρεάζη, και αύται άλλως τε αι τόσαι προσφυλάξεις μου έγέννησαν εις τήν ψυχην τήν άόριστον εκείνην νευρικήν βουλιμίαν τής άγωνιάδου άναμονής.

— Θέλεις τσιγάρο; τόν ήρώτησα.

— Δόσε μου, μου άπάντησε, και ενώ τó έπαιρνε ήσθάνθη ότι τά δάκτυλά του έτρεμαν. Μετά πάρον δευτερολέπτων τινών σιγής με ήρώτησεν άποτόμως.

— Πιστεύεις στό φαντάσματα;

— Όχι, τ'ω άπάντησα ξηρός.

— Είς τάς προαιθήσεις;

— Ναι.

Όταν όμως τά φαντάσματα αύτά υποπέσουν εις τήν αντίληψιν των όφθαλμών σου, όταν τά δ'ης, όταν τά άρπάξης και τά σιγής με τά χέρι σου!

— Ούτε τότε, του άπάντησα, διότι υπάρχει ένας λόγος περιπλέον νά πιστεύσω ότι δέν πρόκειται περί φαντασμάτων.

— Και όμως, εξηκολούθησε με τήν αύτην φωνήν χωρίς καν νά πτοηθή, ή ιστορία που θά σου διηγηθώ θά σέ πείσει.

— Ένθυμείσαι έναν λοχίαν που είχες γνωρίσει πέσο καμμιά δεκαριά μέρες πρό του πολέμου, στή 2α πεδινή που ύπηρετούν, ένα παιδι ύψηλό ώς 25 χροώνων;

— Τόν Κ. Μ.; τόν ήρώτησα.

— Ναι.

— Ά! ένθυμούμαι σκοτώθηκε στό Μάτι, ήτον του ούλαμου σου άν δέν άπατώμαι.

— Ναι, αλλά δέν σκοτώθηκε από έχθρική σφαίρα. Τόν σκότωσα εγώ! με τό πιστόλι μου!

Και με τή βαθεία φωνή του έπρόφερε αύτά τά παραδόξα λόγια, και τά μάτια του καρφώθηκαν επάνω στό ιδίον μου άγχώσιον!

Έφρικιασα, ύποπτεύθηκα μήπως ό φίλος μου τρελλάθηκε.

— Είχε ένα σκύλο, εξηκολούθησε με τήν αύτην βαθεία φωνή, ένα μεγάλο κυνηγετικό σκυλι, που με ήκολούθει πάντοτε άπ' τας Άθήνας... Τό θυμάσαι... όταν τό πεζικόν στό Μάτι έτάσκιζε και τό βλέπαμε φεύγοντας άτκατα πίσω μας, και τό πυροβολικό έμενε χωρίς στριγγίματα, τό σκυλι αύτό που δέν με άφινε ποτέ από κοντά, έρρίχτηκε αιφνιδίως εις ένα από τά δύο κανόνια του ούλαμου μου και άρχισε νά ούρλιαζε φοβερά, οι πυροβοληταί μου τό κλάωσαν, ένα-δύο τό κτύπησαν δυνατά με τό μεγάλο μάκτρο του κανονίου, και 'καίνο κουτσά-

Ο λοχίας έπεσε νεκρός.

νοντας έφυγε λίγα βήματα μακριά και ήρχισε τό ούρλιασμά του. Τό ούρλιασμά του τό άκρίσιο μέσ' τή βοή των κανονιών, και τό σφύριγμα των έχθρικών όβιδων μου έσχιζε τρομακτικά τά νεύρα. Τό πυροβόλησα δύο φορές με τό πιστόλι μου αλλά δέν τό πέτυχα και εκείνο, εξηγρωμένο, με τίς τρίχες του κορμιού του ώρθωμένες, όρθιο στό τέσσαρα ποδάρια του, με τήν ούρά χωσμένη μέσ' στό σκελιον του, και τό κεφάλι τενωμένο στήν έχθρική πυροβολαρχία που με έκαινο, έξηγρωμένο, έσχιζε τρομακτικά. Τή στιγμή όμως εκείνη ή μάχη ήρχισε νά γίνεται φυγή. Τό πεζικόν μας φεύγοντας πρός τόν Τύρναβον δέν έφριχνε ούτε ντουφεκιά πίσω του, μιá πυροβολαρχία δική μας που έμάχητο στό άριστερόν τήν είδα αιφνης νά παύση τό πυρ, τά έφολκιά της προχωρήσαν, έξεζυζαν τά κανόνια και όλη ή πυροβολαρχία έκαιμε τροχάδην πρός τόν Τύρναβον.

Οι άνδρες μου τ'άβλεπαν αύτά και αισθανόμην ότι ό φόβος άρχισε νά τούς κυριεύη, ό λοχίας μου γύρισε έξαφνα και κατά πρόσωπον άγριος με τρομακτική φωνή μου έκράυγαγε:— Κύριε άνθυπολοχαγέ, νά φύγουμε θά μάς πάρουν τά κανόνια.

Πράγματι δύο ίλαι ίππικού έφάνθησαν αιφνης άπέναντι μας όπισθεν μιζς πτυχής του έδάφους, μακριά ώς 800 μέτρα. Τή στιγμή εκείνη μιá όβις σάν δαιμονισμένη έσφύριζεν επάνω μας και έπεσε καμμιά δεκαριά μέτρα μεταξú των κανονιών και των έφολκίων μας. Ό τί έγινε τότε μέσ' τόν κανόνι και τά συντρίμματα, μέσ' τίς φωνές των πληγωμένων από τήν όβίδα και τά ποδοκτυπήματα των ίππων που τρομαγμένοι ήθελαν νά ριχτούν στή πεδιάδα νά φύγουν, είδα τούς πυροβολητάς μου νά όρμουν στούς ίππους νά κόψουν τά λουριά νά φύγουν, ό πανικός που τόση ώρα σιγά σιγά έβόσκε στίς καρδιές των άνδρών μου, έξεδηλώθη, έσκασε άκράτητος.

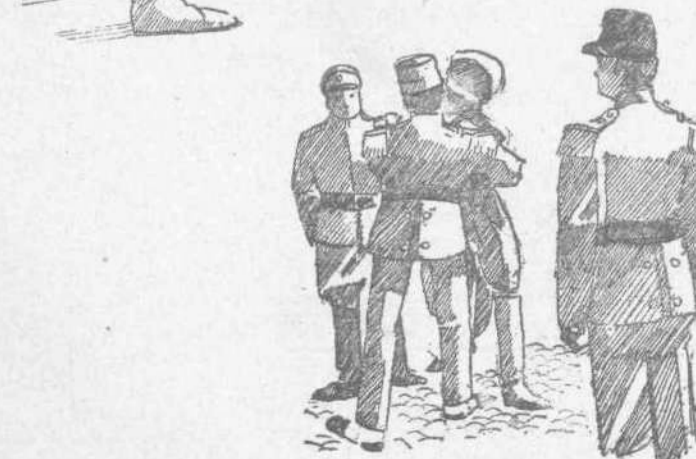
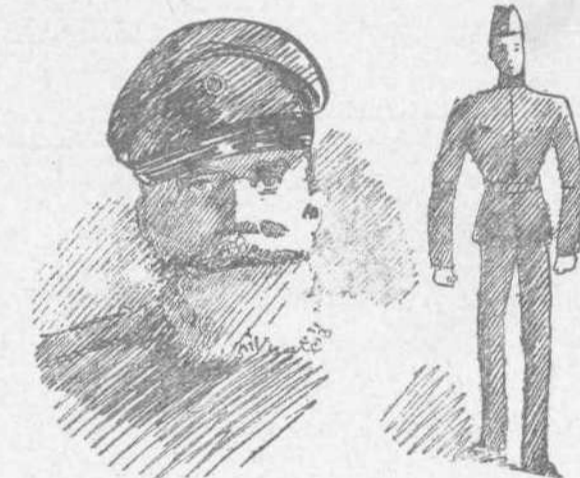
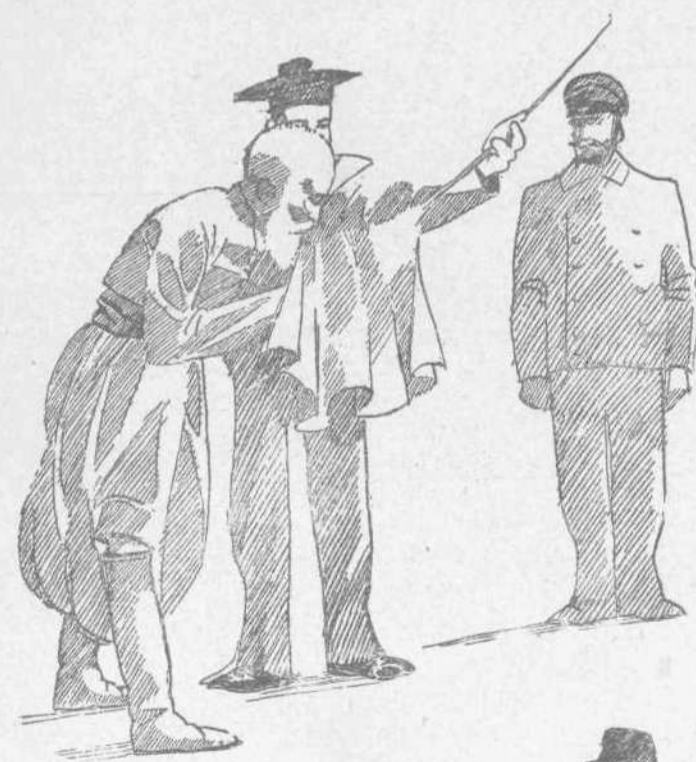
ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

(Τού άπεσταλμένου εις Κρήτην ειδικού σχεδιαστού τής «Κυριακάτικης» κ. Α. Γαλίνη)

Γάλλοι και Ρώσοι στρατιώται συνευθυμούντες μετά Κρητών

Ο Πρίγκιψ Γεώργιος έξερχόμενος του μητροπολιτικού ναού Χανίων

Κρή: γωρικός άπαζόμενος τήν σημαίαν τής άυτονομίας.

Οι μάγροβαλνιοί Χερσοβιάνες παρατεταγμένοι εν όεν και ένθεν τής είσεως τής Δικλαρείας

Τύποι ρώσου άξιωματικού και άγγλου στρατιώτου

Μαυροβούνιοι χωροφύλακες

Τό «Χριστός άνέστη» των Κρητών με τούς ξένους

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΜΟΔΕΣ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Εικόνη 1

Εικόνη 2

Εικόνη 3

Εικόνη 4

Γ.

Εικόνη 5

Εικόνη 6

Α.

Δ.

Β.